

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120201384
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120201384.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: JUDr. Pavol Pospescha, advokát, so sídlom Lichnerova 23, Senec, proti žalovanému: A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, T., o zaplatenie 1.047,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29. júna 2020, č.k. 27Csp/6/2020-39, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby v časti zaplatenia zmluvnej pokuty a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 887,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 1.047,92 eur od 12.03.2018 do 04.02.2020 a zo sumy 887,92 eur od 05.02.2020 do zaplatenia (výrok I.), ktoré sumy povolil žalovanému zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 100 eur splatných vždy do 20. dňa v mesiaci s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok (výrok II.) a vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok III.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70% (výrok IV.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 53 ods. 2 a 3, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1 a 2, ako aj § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., keď po preskúmaní obsahových náležitostí uzatvorenej zmluvy, ktorú posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, dospel k záveru, že obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Z titulu uzatvoreného úveru mal žalovaný celkovo 1.207,92 eur, pričom v lehote splatnosti nezaplatil žiadnu splátku. Ku dňu zosplatnenia úveru - 11.03.2018 bol žalovaný povinný zaplatiť štyri splátky po 50,33 eur, spolu 201,32 eur a nezaplatil žiadnu splátku. Po zosplatnení zaplatil dve splátky dňa 30.09.2019 a 28.10.2019 po 80 eur a dňa 04.02.2020 160 eur, spolu teda zaplatil 320 eur. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 887,92 eur, teda nedoplatok z celkovej sumy 1.207,92 eur po odpočítaní už zaplatenej sumy 320 eur a v tejto časti súd žalobe vyhovel. Žalobca sa domáhal aj zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 0,04% denne z dlžnej sumy, a to vzhľadom na sankcie uvedené v bode 11 zmluvy. Súd však poukázal na to, že zmluvu o úvere vopred pripravil veriteľ a žalovaný ako spotrebiteľ, nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, len zmluvu podpísať v takom znení, ako ju veriteľ vopred pripravil. Nemal možnosť odmietnuť konkrétne dojednanie zmluvy. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, keď žalobca nepreukázal v konaní opak, súd nepovažoval zmluvnú pokutu za individuálne dojednanú. Nakoľko nárok na zmluvnú pokutu patrí iba v prípade, že táto bola individuálne písomne dojednaná, čo žalobca nepreukázal, súd v tejto časti žalobu zamietol. Súd viazaný žalobou priznal úrok z omeškania vo výške 0,4% ročne z istiny 1.047,92 eur od 12.03.2018 do 04.02.2020 a zo sumy 887,92 eur od 04.02.2020 do zaplatenia, teda od nasledujúceho dňa po zosplatnení do zaplatenia splátky 160

eur dňa 04.02.2020 a potom z dlžnej sumy do zaplatenia, nakoľko si ho uplatnil žalobca v súlade s citovanými ustanoveniami. V časti uplatneného úroku z omeškania 5% ročne z istiny, ktorý žalobca žiadal priznať až po tom, keď by úroky z omeškania (a pôvodne i zmluvná pokuta) dosiahli sumu 1.000 eur súd nepriznal, nakoľko reálne by táto situácia nastala až zhruba po 283 rokoch (okolo roku 2303), ak by za celé obdobie žalovaný nezaplatil žiadnu čiastku z istiny. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že žalobcom požadované plnenie je plnením nemožným, a preto zamietol v tejto časti uplatnený nárok. Posledným nárokom, ktorý si žalobca uplatnil, bol nárok na zaplatenie sumy 84,74 eur predstavujúcej náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky predstavujúcim náhradu za úkon právnej služby pokus o zmier, ktorý mal byť zo strany žalobcu zaslaný žalovanému. Súd konštatoval, že svojou povahou ide o trovy konania, ktoré však môžu byť priznané až za úkony, ktoré vzniknú po podaní žaloby. Súd v konaní nemal preukázaný vznik takéhoto nákladu, nakoľko nebolo preukázané, že by bola výzva odoslaná, a že by žalobcovi takýto náklad skutočne vznikol (teda, že mu bola vystavená faktúra za tento konkrétny úkon, ktorú by aj žalobca uhradil). Keďže súd nemal preukázaný vznik takéhoto príslušenstva pohľadávky (len predloženie výzvy nestačí, bola by potrebná faktúra od právneho zástupcu žalobcu na tento konkrétny úkon), tento nárok žalobcu zamietol a osobitne sa nezaoberal tým, že ide o výzvy, ktoré sú realizované hromadne zo strany žalobcu - jeho právneho zástupcu s cieľom (hoc legitímnym dosiahnuť splnenie svojej pohľadávky), ktorý však nemá charakter úkonu právnej služby vo svojej podstate, ale výzvy na plnenie, ktorú si mohol žalobca vyhotoviť sám. Navyše nebolo preukázané, že advokátska kancelária, ktorá podanie zaslala, bola na tento úkon splnomocnená žalobcom a nebolo preukázané, že výzva označená ako „Pokus o zmier pred začatím súdneho konania“ žalovanému bola vôbec doručovaná. Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol úspešný v časti istiny 887,92 eur a úroku z omeškania 9,38 eur ku dňu rozhodnutia. Žalobca bol v konaní čiastočne úspešný v 85% a žalovaný v 15% (v zamietnutej časti istiny 160 eur, zmluvnej pokuty, úroku z omeškania a náhrady nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky, nakoľko súd pri rozhodovaní o úspechu v konaní musí zohľadniť celý žalobcom uplatnený nárok). Celkový úspech žalobcu je 70% (85% - 15%) a v tomto rozsahu súd žalobcovi priznal náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia uplatneného nároku na zmluvnú pokutu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Mal za to, že v tejto časti rozhodnutia súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté, nespôsobuje jeho neplatnosť. Jasne a nesporne to vyplýva z § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Podľa citovaného ustanovenia individuálne dohodnutá podmienka nikdy nie je neprijateľnou podmienkou a individuálne nedohodnutá podmienka je neprijateľná len vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu ČR vo veci III.US 3725/13 zo dňa 10.04.2014. Podľa zákona a aj súdnej praxe, za neprijateľnú podmienku sa nepovažuje ustanovenie, ktoré odráža obsah zákonného ustanovenia. Zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vykonávaciemu predpisu (§ 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Poukázal na ust. § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 3a ods. 1, 2 a 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a skonštatoval, že uvedené ustanovenia a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí o nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné, súčasne ktoré sú v rozpore s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré samo o sebe je normou na ochranu spotrebiteľa, čiže postup podľa tohto ustanovenia nie je ani v rozpore s ochranou spotrebiteľa a ani porušením zákona, čo sú základné pojmové znaky akejkoľvek neprijateľnej podmienky.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 27Csp/6/2020 bolo zaplatenie sumy 1.047,92 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému

uložil zaplatiť žalobcovi sumu 887,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 1.047,92 eur od 12.03.2018 do 04.02.2020 a zo sumy 887,92 eur od 05.02.2020 do zaplatenia (výrok I.), ktoré sumy povolil žalovanému zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 100 eur splatných vždy do 20. dňa v mesiaci s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok (výrok II.) a vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok III.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70% (výrok IV.).

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby v časti uplatneného nároku na zmluvnú pokutu.

8. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavke na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený, a aby účastník konania (strana) nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho závery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán (IV.ÚS 1/2002, II.ÚS 174/2004, III.ÚS 117/2007, III.ÚS 332/2009, I.ÚS 501/11 a pod.). Za arbitrárny, resp. nedostatočne odôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 154/2005 z 28.2.2006). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis vs. Grécko z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija vs. Španielsko z roku 1994, Kraska vs. Švajčiarsko z 29.4.1993).

10. Občiansko-právne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

11. Odvolací súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku v napadnutej časti dospel k záveru, že je potrebné súhlasiť s názorom odvolateľa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti zamietnutia žaloby na zaplatenie zmluvnej pokuty je nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatok dôvodov, nakoľko neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Zamietnutie žaloby v tejto časti súd odôvodnil tým, že zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná, pričom žalobca v zmysle ust. § 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka nepreukázal v konaní opak, pričom sa vôbec nezaoberal odôvodnením nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty, keď tento jednak poukázal na článok 8 ods. 8.1 uzatvorenej zmluvy a právne argumentoval použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanoveniami nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. tak, aby výška zmluvnej pokuty a úroku z omeškania neprevyšovala priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne

trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. K takto skutkovo a právne vymedzenému nároku žalobcu na zmluvnú pokutu súd nezaujal žiadne stanovisko.

12. Taktiež je potrebné vytknúť súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, keď záver súdu, že nárok na zmluvnú pokutu patrí iba v prípade, ak táto bola individuálne písomne dojednaná, nie je správny.

13. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V ods. 4 potom zákonodarca demonštratívne vymenúva, ktoré ustanovenia uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú za neprijateľné podmienky. Medzi ne novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2008 bolo zakotvené písmeno k), v zmysle ktorého za neprijateľnú podmienku sa považuje i ustanovenie, ktoré požaduje od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením tohto záväzku. V zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. V súlade s vyššie uvedeným je potrebné skúmať, či dohoda o zmluvnej pokute v spotrebiteľskej zmluve bola alebo nebola individuálne dojednaná. Z obsahu zmluvy vyplýva, že text zmluvy bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej, tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a spotrebiteľský úver. Žalovaný ako spotrebiteľ mal síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporne nemohol ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednania obsiahnuté v uvedenej zmluve preto s poukazom na ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka i článok 3 bod 2 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nemožno považovať za individuálne dojednané. Žalovaný ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predloženej zmluve fixne formulovaných dojednaní o zmluvnej pokute. Mohol zmluva iba ako celok odmietnuť, alebo ju prijať a podrobiť sa tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté, pritom v zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka (i čl. 3 bod 2 cit. smernice) bolo na žalobcovi ako dodávateľovi. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal, a preto bolo nevyhnutným v súlade s § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka predmetnú zmluvnú podmienku považovať za individuálne nedojednanú.

15. V zmysle čl. 4 bod 1 smernice 93/13/EHS je potrebné nekalosť zmluvných podmienok hodnotiť so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

16. Odvolací súd nepopiera možnosť i v spotrebiteľskej zmluve dojsť k zmluvnej pokute ako sankciu za nespĺnenie zmluvných povinností spotrebiteľa. Podstatným ale je, aby zmluvná pokuta dojednaná v spotrebiteľskej zmluve bola primeraná. Vo všeobecnosti je možné konštatovať, že zmluvná pokuta je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Má funkciu sankčnú, preventívnu a uhradzovaciu. Sankčný charakter zmluvnej pokuty znamená najmä, že postihuje toho účastníka, ktorý poruší zmluvnú povinnosť nepriaznivým následkom, a to v podobe vzniku ďalšej povinnosti zaplatiť peňažnú čiastku v dohodnutej výške. Občiansky zákonník neobsahuje úpravu výšky zmluvnej pokuty a ani spôsob jej určenia. Výška zmluvnej pokuty ale musí spĺňať kritérium primeranosti v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Sankcia (zmluvná pokuta) musí byť primeraná vo vzťahu k porušovanej povinnosti, najmä vo vzťahu k dôsledkom, aké toto porušenie má pre dodávateľa.

17. Podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sankciu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku.

V zmysle § 53b Občianskeho zákonníka, v spotrebiteľských zmluvách, predmetom ktorých je poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa nesmú byť vyššie, ako ustanoví vykonávací predpis, ktorým je nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. V zmysle § 3a ods. 1 a 2 nariadenia, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa ods. 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov.

18. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v časti zamietnutia žaloby na zaplatenie zmluvnej pokuty v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné práva na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch právne ani vecne riadne neodôvodnil, pričom súčasne vec i nesprávne právne posúdil a zrejme i v dôsledku uvedeného sa nezaoberal skutkovými a právnymi argumentmi žalobcu, nebolo možné tento nedostatok napraviť až v konaní pred odvolacím súdom, a preto odvolací súd s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP v napadnutej časti zamietnutia žaloby v časti zaplatenia zmluvnej pokuty a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude ďalej postupovať v zmysle vyššie uvedených záverov, opätovne vec v zrušenom rozsahu prejednať a rozhodnúť, a svoje rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 CSP riadne odôvodniť. V novom rozhodnutí súd znova rozhodne o trovách prvoinstančného, ako aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

20. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).